

Waking up is the worst part

Det blir inte värre framåt natten. Eller så blir det det. För det är värst på morgonen. Det är så jävla värst på morgonen när solen sipprar in genom persiennen samtidigt som saknaden bitchslapar mig i ansiktet. När jag vaknar ensam i min säng för första gången sedan då och inte vill någonting hellre än att krypa in i din famn. När jag inte vill någonting hellre än att gosa in mig i din värme, med dina händer omkring mig och få känna din puss i min panna. När jag vill höra din röst fråga mig om jag har sovit gott, bara få höra din tunga andning och andas in din doft. Och när jag inte förstår varför du inte är här. Då spelar det plötsligt ingen roll att jag somnade vid gott mod, lugn och med tillit till att det inte är någon idé att oro sig, för att om det är menat att bli så kommer det att bli på något sätt. Nej, på morgonen skiter jag blanka fan i det. För det gör ont. Det gör ont för att det spelar roll och jag vill bara att du ska lova mig att du kommer tillbaka. Sedan, någon gång, på något sätt. Att du vill komma tillbaka. Att det gör ont i dig också. Att du saknar att pussa mig i pannan, att du saknar mitt skratt och att du inte vill någonting hellre än att hålla min hand. Så att jag kan känna lugn och tillit på riktigt. Så att jag skäligt kan få hoppas på att jag får krypa in i din famn igen, någon gång. Så att jag legitimt kan få tro att du fortfarande bryr dig om ifall jag har sovit gott eller inte. Så att det inte bara känns som tomma, ensamma förhoppningar och fantasier. Så att jag inte känner mig fullt lika jävla ensam i saknaden. Så att det inte gör fullt lika jävligt ont att vakna imorgon.

Lova mig, snälla.

Lova mig, snälla, fina, fina du.

För jag saknar dig så jävligt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ericafika med Poeter.se id #43843 innehar upphovsrätten